

Õppekava saab muuta

Olen algklassiõpilase ema ja tavaliselt loen hariduselehe külje läbi. Eha Laanepere artikkel "Algklassiõpetajad peavad uut ainekava tooreks" 6. detsembri Eesti Päevalehes pani mind väga imestama.

Siiani on räägitud õppekavast, mitte ainekavast. Tean, et see, mida kooliamet oktoobris jagas, kandis ka õppekava nime. Kas õpetaja seda ei tea või ei saa vahest aru? Erinevus siiski on. Õppekava sisaldab õpieesmärke, hindamisaluseid ja ainekavu. Oma lapse päevikust näen küll mitmeid aineid. Olen kuulnud raadiost kooliameti inimesi selgitamas, et ilmunud õppekava on kasutamiseks mõeldud alates 1997. aasta septembrist. Seega on õpetajatele pakutud piisavalt aega tutvumiseks ja paranduste tegemiseks.

Huvi pärast sirvisin raamatukogus teiste maade õppekavasid — kusagil pole autorite nimekirju toodud. Ega riiklik õppekava polegi õige koht nimele jäädvustamiseks. Arvan, et asjast huvitatuile osatakse kooliametis ka nimesid öelda.

Tunniplaanist vaatavad tõepoolest vastu kuus emakeele tundi nädalas. Tuletan aga õpetaja Õie Vollratile meelde, et 33 aastat tagasi oli koolis 6-päevane õppenädal. Aga koduloos ja loodusõpetuseski loetakse, jutustatakse ja kirjutatakse eesti keeles. Nii et sisuliselt on emakeelega võimalik tegelda igas tunnis.

VASTUKAJA

Artiklis räägib õpetaja ise endale vastu: ühelt poolt kurdab, et lapsed tulevad kooli ette valmistamata, teiselt poolt aga väitab, et raske on lapsi ümber õpetada. Kuhu selline jutt viib? Missugust väljapääsu õpetaja näeb? Minule jäigi see arusaamatuks.

Kõikidel lastel ei ole võimalust käia lasteaias või saada professionaalset juhendamist kodus. Seega jääb algklasside õpetajale raske töö: õpetada lapsi õigesti lugema, kirjutama, arvutama. Ja teha seda nii, et laste areng ei peatuks ning huvi ei kaoks. Seda õpetaja oskust ei saa programmiga paika panna. Ja kuidagi ei taha uskuda, et laste agressiivsus tuleneb õppekävadest.

Sellega seoses tuleb meelde veel ka artikli "aabitsajutt". Uued aabitsad teevad vist rohkem muret just vanadele koolis olijatele. Uut, ükskõik kui hea ta ka ei oleks, ei taheta harjumusest ja mugavusest omaks võtta. Noor elurõõmus õpetaja saab olemasolevate toredate raamatutega meetoodiliste juhendite abil ja juba oma eluhoiaku tõttu tööd teha küll. Loodetavasti ei tule talle pähe paluda vanematel õpetada kodus lastele õpetaja armastamist ja austamist.

ÕNNE SEENE